

На нощта ти си злеки мисли,
На деня си свѣтлина
Като твоята хубостъ, пилъ,
Нима друга ни една.

Ангелъ ли си отъ небото,
Че на хубостъ си сама,
На фини ти си корона
И царица и мома.

Перво и перво кау та видяхъ
Въ огънъ пламнахъ промахъ
Отъ моговъ и до сега
Тябъ еблъ какъ еблъ не познахъ.

Се тебъ сонувамъ въ твои ^{очи} бини
и въздишамъ отъ сърдце,
тебъ мисля, тебъ даря,
Тебъ простирамъ азъ рѣцъ.

И въ обратъ ти си, душо мила,
И на гробна ти врата,
Насъ твоего шадно мила
Щебъ го мисля въсъ утесъ.

